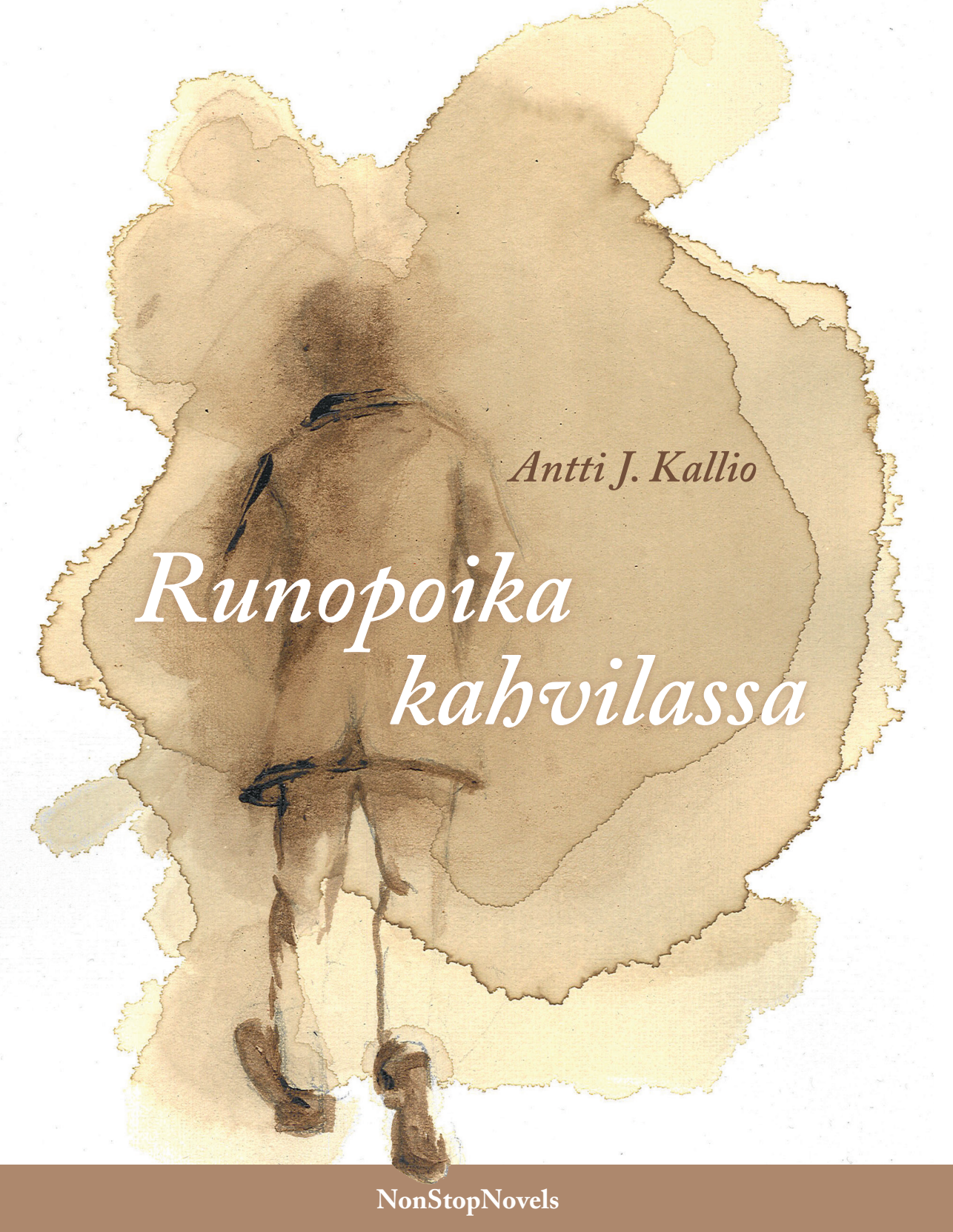

Antti J. Kallio

*Runopoika
kahvilassa*

Runopoika kahvilassa

© 2026 Antti J. Kallio

Maalaukset: Maria Kivijärvi

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,
Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9863-8

Antti J. Kallio

*Runopoika
kahvilassa*

NonStopNovels

Kaunis ansa

Katon rajassa taidokkaasti kudottu hento verkko.
Ilmavirta saa sen väreilemään, näyttää kuin se olisi
elollinen.

Kahdelle kulkijalle on jo myöhäistä, niiden liike on
sammunut ja ne ovat kietoutuneet kauniiseen ansaan.

Lähdin etsimään jotain, jolla saisin pyyhkäistyä tuon,
mikä rikkoo järjestystäni.

En ehtinyt edes kohottaa kättäni, kun ymmärsin,
ettei minulla ole sitä oikeutta.

Katsoin lumoutuneena tuota kutojaa, joka lähestyi
katettua illallispöytänsä.

Voi miten kateellinen olin, jollekin noin taitavalle,
jollekin noin pienelle.

Lohduttauduin sillä, että vaikka sormeni ovat
aivan liian kömpelöt luomaan jotain noin herkkää,
voin kutoa omat verkkoni sanoihin.

Ruosteessa

Olen ollut liian kauan sateessa,
liian kauan aloillani, päässyt
ruostumaa hieman.

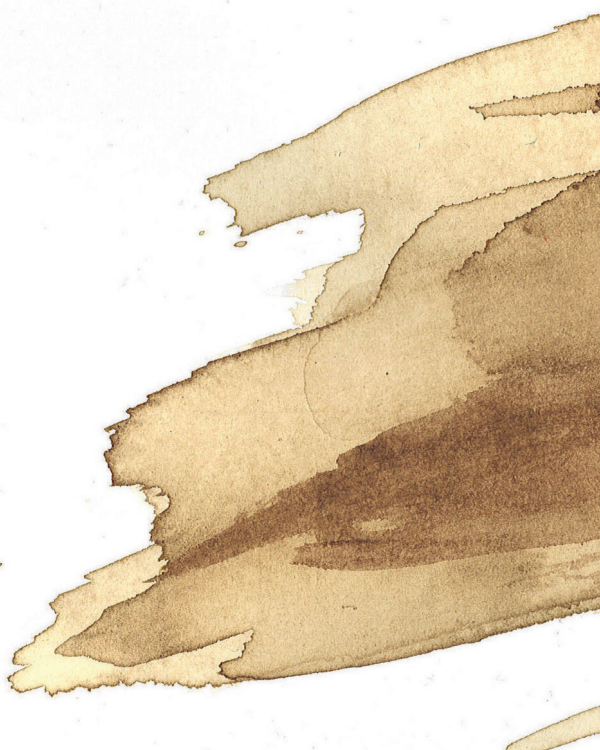
Vaikka liikkeet ja ajatelmat ovat
hitaita, silmät ovat avoinna ja
sydän takoo, pyrkii ulos.

Alan oikoa jäseniä, pyyhkiä
ruostetahroja. Hartioiltani,
mielestäni.

Kuulen, että tuo punaruskea väri
pukee minua. Itse olen
kyllästynyt sävyyn,
voisin freesata hieman.

Se on vain pintaa –
hellällä pyyhkäisyllä saisit
teräksen kiiltämään,
sydämen vapautumaan ja...

vaikka lainaksi.

Kevät

Haluaisin kutoa syksyn putoavista lehdistä kirjavan peiton.

Voisin hautautua sen kauneuteen ja nousta vasta, kun kevään aurinko sulattaa viimeiset huurteet lehtien pinnoilta.

En halua tietää talvesta, enkä halua tietää ketkä tuolla kulkevat.

Toivon että osaisin pitää silmäni kiinni, niin että pääsisin sinne, missä ei ollut muita kuin me.
Kuvat olisivat muistoja yhteisistä paikoista, äänet olisivat kaikuja metsän huminasta, meren kohinasta, kauniista sanoistasi.

Vihdoin kevään tuuli kuorii peiton ja muuttuu lempeäksi hyväilyksi; tuulessa on mukana kosteutta, se suutelee kaulaani. Raotan varovasti silmiäni, ja silmiäni totuttua valoon kasvosi ovat ylläni.

Talvi on poissa, olet taas sulattanut sen rakkaudellasi.

Elämänmittainen

Kasvot väkijoukossa tutut, kauan sitten kadotetut,
ei koskaan unohdetut. Uskallanko katsoa suoraan
silmiin, uskallanko pysähtyä tervehtimään, onko
minulla enää mitään, mistä puhua?

Pelkoni lieenee turha, emmehän koskaan puhuneetkaan,
suistamme vain putoili sanoja.

Katseidemme taakse jäi paljon mitä ei sanottu,
niin paljon kätkeytyä, sitä, joka odotti oikeaa hetkeä.
Hetkeä, jota ei tullutkaan.

Ajalla ei ole merkitystä, ei vuosilla eikä
vuosikymmenillä, ei edes sillä, joka kulutettiin toisaalla.

Jos nyt pysähtyisimme, emme antaisi sanojen vain
putoilla. Puhuisimme niillä sanoilla, jotka silloin jäivät
vangeiksi katseiden taakse.

Antti J. Kallion esikoisrunoteos tuo esiin tekijän rikasta sanavarastoa sekä notkeaa ja ytimekästä ajattelua. Teos on paikoin unenomainen, silti todentuntuinen, viipyillen koskettava.

Osa runoista on oivaltavia väläyksiä jossakin tai jostakin ja osa hyvin henkilökohtaisia, koskettavia ja vilpittomiä, joissa tekijä kannustaa itsensä nousemaan vaikeasta tilanteesta, ahdistuksesta, pelosta tai surusta ylös ja ulos elämään, uskomaan itseensä.

Muutamissa runoissa kertoja puhuttelee hyvin herkällä tavalla rakasta ihmistä, josta on joutunut luopumaan. Teoksessa on kaikuja Philip Rothin, Dostojevskin, Tennessee Williamsin ja Anton Tšehovin tyylistä: Antti J. Kallio saa lukijan tuntemaan, että hän tuntee kirjailijaa myös ihmisenä.

Kaija Penttinen

ISBN 978-952-80-9863-8

9 789528 098638

